

Vlaams
Parlement

vergadering **C216**
zittingsjaar 2016-2017

Woordelijk Verslag

Commissievergadering

Commissie voor Leefmilieu, Natuur, Ruimtelijke Ordening,
Energie en Dierenwelzijn

van 26 april 2017

INHOUD

VRAAG OM UITLEG van Sabine Vermeulen aan Ben Weyts, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken, Vlaamse Rand, Toerisme en Dierenwelzijn, over de Nationale Lossingscommissie in de duivensport – 1661 (2016-2017)	
VRAAG OM UITLEG van Sabine Vermeulen aan Ben Weyts, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken, Vlaamse Rand, Toerisme en Dierenwelzijn, over het antidopingbeleid in de duivensport – 1667 (2016-2017)	3
VRAAG OM UITLEG van Gwenny De Vroe aan Ben Weyts, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken, Vlaamse Rand, Toerisme en Dierenwelzijn, over de herziening van de Europese transportverordening voor dieren – 1306 (2016-2017)	
VRAAG OM UITLEG van Hermes Sanctorum-Vandevoorde aan Ben Weyts, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken, Vlaamse Rand, Toerisme en Dierenwelzijn, over veetransporten over lange afstanden – 1398 (2016-2017)	6
VRAAG OM UITLEG van Bart Caron aan Ben Weyts, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken, Vlaamse Rand, Toerisme en Dierenwelzijn, over de illegale import van Oost-Europese puppy's – 1751 (2016-2017)	10
VRAAG OM UITLEG van Gwenny De Vroe aan Ben Weyts, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken, Vlaamse Rand, Toerisme en Dierenwelzijn, over de aanleg van een centraal kadaster voor proefdieren – 1765 (2016-2017)	15
VRAAG OM UITLEG van Bart Caron aan Ben Weyts, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken, Vlaamse Rand, Toerisme en Dierenwelzijn, over dierenartsen in slachthuizen en de samenwerking met de Inspectie Dierenwelzijn – 1789 (2016-2017)	18

VRAAG OM UITLEG van Sabine Vermeulen aan Ben Weyts, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken, Vlaamse Rand, Toerisme en Dierenwelzijn, over de Nationale Lossingscommissie in de duivensport – 1661 (2016-2017)

VRAAG OM UITLEG van Sabine Vermeulen aan Ben Weyts, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken, Vlaamse Rand, Toerisme en Dierenwelzijn, over het antidopingbeleid in de duivensport – 1667 (2016-2017)

Voorzitter: mevrouw Tinne Rombouts

De voorzitter: Mevrouw Vermeulen heeft het woord.

Sabine Vermeulen (N-VA): Mijn eerste vraag gaat over de Nationale Lossingscommissie in de duivensport. Ik verwijs voor deze vraag graag even naar de rampzalige nationale duivenvlucht Châteauroux III van 8 augustus 2015. De duiven kwamen na de lossing in Châteauroux al heel snel in een onweer terecht waardoor slechts 15 procent van de deelnemende duiven 24 uur na de lossing thuiskwam. De duivenwereld verweet de organisator, de Koninklijke Belgische Duivenliefhebbersbond (KBDB), een compleet foute inschatting van de weersomstandigheden te hebben gemaakt op het moment van de lossing. Duizenden sportduiven raakten op de dool en vele kwamen zelfs nooit thuis.

In de vergadering van de commissie Dierenwelzijn van 23 september 2015 kaartte ik deze rampvlucht aan en pleitte ik voor een onafhankelijke lossingscommissie. U antwoordde dat er een evaluatievergadering zou volgen tussen uw diensten en de KBDB, na afloop van het vluchtseizoen. Verder bevestigde u dat een dergelijke lossingscommissie zou worden opgericht, al moest over de samenstelling nog worden beslist. U rekende hiervoor op het gezond verstand binnen de KBDB om een degelijke oplossing uit te werken om zulke rampvluchten in de toekomst te vermijden.

Op 13 april 2016 kwam ik in de commissie Dierenwelzijn terug op deze problematiek en vroeg ik naar een stand van zaken. U hekelde de immobiliteit van de bond in enkele hangende dossiers zoals het vervoer en de lossingsmodaliteiten, waarover u nochtans duidelijke vragen had gesteld op een evaluatievergadering. Daarop is de belofte van de bond gekomen om een veterinaire commissie op te richten die deskundig wetenschappelijk advies zou verlenen over de lijst van dopingproducten, en ook een lossingscommissie die altijd concreet zou beslissen over de lossingen. Op 25 augustus 2016 kwam er verder schot in de zaak en bereikte u met de KBDB een akkoord over meer dierenwelzijn in de duivensport. Zowel op korte als op lange termijn werden concrete oplossingen en afspraken overeengekomen.

Ondertussen is het duivenseizoen 2017 al gestart. Daarover heb ik de volgende vragen. In 2016 engageerde de KBDB zich om op korte termijn een nationale lossingscommissie in het leven te roepen met vertegenwoordigers van de drie vluchtlijnen en een weerexpert. Werd deze lossingscommissie ondertussen opgericht? Wie zijn de vertegenwoordigers? Op basis van welke criteria werden de vertegenwoordigers gekozen? Vandaag verschillen de inkoringsvoorwaarden tussen de provinciale afdelingen. Werd de dialoog naar meer uniforme inkoringsvoorwaarden reeds opgestart? Wat is het resultaat? Welke initiatieven heeft de KBDB genomen op het vlak van meer controle op het dierenwelzijn bij het transport van duiven en bij de inrichting van duivenwedstrijden voor het duivenseizoen 2017? Volgt het dierenwelzijnsbeleid de door de KBDB gemaakte beloften op de voet? Zijn er gevolgen voor de reglementering van de duivensport indien aan de gemaakte beloften geen gevolg wordt gegeven? Welke gevolgen zijn dat dan?

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: In navolging van gesprekken en overeenkomsten heeft de KBDB verschillende lossingscommissies opgericht. De nationale en internationale vluchten vallen onder de verantwoordelijkheid van de voorzitter van het Nationaal Sportcomité. Wat de KBDB-wedstrijdvluchten betreft, is er een verantwoordelijke per vluchtlijn. Voor een lossing moeten drie mensen hun fiat geven aan de lossingsverantwoordelijke ter plaatse, die finaal beslist. Ik ken de namen van de verschillende mensen niet en ook niet de criteria op basis waarvan zij werden aangesteld.

De lossingsverantwoordelijken hebben van de KBDB een reeks informatiekkanalen gekregen om onder andere het weer in te schatten. Die staan trouwens allemaal vermeld op de website van de bond.

Naast de geldende regelgeving heeft de KBDB ook een eigen transportreglement. Dit wordt jaarlijks meegedeeld aan mijn administratie Dierenwelzijn. Voor elke provincie wordt een aantal data vastgelegd waarop controle wordt uitgevoerd, met vooral de focus op de snelheidsvluchten en de halve fond. Daarnaast bevestigt de bond dat de sportvoorzitter steekproefsgewijs controles laat uitvoeren. Daar worden tegenwoordig geen overtredingen meer vastgesteld, vooral omdat nu per duif betaald moet worden en niet meer per mand waardoor de verleiding om zo veel mogelijk duiven in een mand te steken, is afgenomen. Daarnaast gebeuren er ook administratieve controles bij transportmaatschappijen. Volgens de KBDB worden er regelmatig boetes uitgeschreven op basis van het transportreglement.

De vluchtkalender wordt jaarlijks vastgelegd door de KBDB en voorgelegd aan mijn administratie Dierenwelzijn. Voor 2017 zie je wel een vermindering van het aantal vluchten, wat natuurlijk altijd een voordeel is voor het dierenwelzijn.

Voorlopig heb ik geen reden om te zeggen dat de bond geen inspanningen zou doen om het welzijn van de duiven te verbeteren. Daar zit wel wat evolutie in. Ik wil dan ook niet vooruitlopen op welke maatregelen ik zou kunnen nemen indien de bond tekort zou schieten. Alleszins blijven we met de dienst Dierenwelzijn de zaken nauw opvolgen.

De voorzitter: Mevrouw Vermeulen heeft het woord voor de tweede vraag.

Sabine Vermeulen (N-VA): Mijn tweede vraag gaat over het antidopingbeleid in de duivensport. In 2016 verschenen er in de pers berichten over een aantal duivenmelkers die betrappt werden op doping. Het probleem hebben we toen besproken in de vergadering van de commissie Dierenwelzijn van 9 november 2016. De duivenmelkers stelden hun hoop op de Wetenschappelijke Adviescommissie (WAC). De WAC werd opgericht begin 2016 en is een team van wetenschappers en dierenartsen, dat werd opgericht door de KBDB om hen bij te staan bij de dopingcontroles.

U stelde dat de WAC louter een adviserende functie en geen repressieve of sanctionerende rol heeft en dat de KBDB zelf de dopingbestrijding organiseert. Haar intern reglement voorziet in serieuze straffen bij het betrappen van doping bij duiven. U stelde zichzelf wel de vraag of die straffen vakkundig worden toegepast bij overtreding van het dopingreglement.

Tegenstrijdige berichtgevingen zorgen voor heel wat commotie en ongenoegen in de duivensportsector. Daarom aan u de volgende vragen, minister.

De KBDB spreekt volgens de duivenliefhebber straffen uit die met verschillende maten en gewichten worden beoordeeld. Voorts bestaat er geen richtinggevend, openbaar document waarin staat op welke manier de bond sanctioneert. Hebt u de beslissingen van de KBDB inzake dopinggevallen en de door de WAC uitgebrachte adviezen ontvangen? Waren er opvallende tegenstrijdigheden? Waren de adviezen en de motivatie voldoende wetenschappelijk onderbouwd?

Duivenliefhebbers vinden het niet kunnen dat een organisatie zoals de KBDB nog volledig zelf kan oordelen over een dopingreglement zonder een beroepsprocedure. Wat is hierover uw standpunt?

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Wanneer we het hebben over doping bij duiven, betreft mijn bezorgdheid het dierenwelzijn, eerder dan de gevolgen op het gebied van prestatiebevordering. Dit brengt met zich mee dat de strijd tegen doping veel ruimer bekeken moet worden. Een product dat de prestaties niet bevordert, kan wel een negatief effect hebben op het welzijn van de duif. Verder moet het voorzichtigheidsprincipe gehanteerd worden, waarbij het voordeel van de twijfel aan het dier gegeven moet worden als duidelijke wetenschappelijke gegevens over de effecten van een product op het dierenwelzijn ontbreken.

Wat betreft individuele dopingdossiers op basis van het reglement van de bond heeft de overheid vanuit de bevoegdheid voor dierenwelzijn slechts een beperkte controlebevoegdheid. De bond heeft een dopingreglement dat jaarlijks wordt meegedeeld aan mijn administratie en gepubliceerd wordt op hun website. Dit specificeert in welke gevallen welke schorsing wordt opgelegd en binnen welke vork de boetes vallen. Voor het bepalen van de effectieve boetes hanteert de bond interne richtlijnen. Bij de controle van de dopingdossiers voor het seizoen 2016 werden geen onverklaarbare verschillen gevonden.

Er is wel een hele heisa geweest en klachten van duivenmelkers met betrekking tot de adviezen van de WAC en de motivatie hiervan. We hebben dat met mijn kabinet bekeken, ook op basis van een stroom mails en brieven, evenals de beslissingen van de KBDB genomen op basis van de adviezen van de WAC, de motivatie van deze beslissingen, in hoeverre de argumenten aangebracht door de betrokken duivenmelkers wetenschappelijk werden geëvalueerd en wat het resultaat hiervan was. Op basis hiervan kan niet worden besloten dat de adviezen van de WAC niet of onvoldoende wetenschappelijk onderbouwd zouden zijn. De KBDB heeft in alle gevallen het advies van de WAC gevolgd.

Het grote probleem lijkt mij dat er geen onafhankelijke beroepsinstantie is. Het is natuurlijk geen unicum dat een sportfederatie zelf haar dopingreglement bepaalt. In de paardensport bestaat een gelijkaardige regelgeving. Nu kan een duivenmelker echter enkel bij de rechtbank beroep aantekenen tegen de beslissing. Er zijn enkele uitspraken geweest van rechtbanken die zeiden dat een lid van een bond het interne reglement maar moet aanvaarden en ook de rechtspraak. Mijns inziens is de afwezigheid van een onafhankelijke beroepsinstantie toch wel wat problematisch. Idealiter heeft men een onafhankelijke beroepsinstantie met voldoende personen met kennis van zaken maar zonder banden met de KBDB. Ik heb dat aangekaart bij hen. Ik reken erop dat ze daarmee aan de slag gaan. Ik denk dat het voor de interne cohesie ook niet al te slecht zou zijn als er een onafhankelijke beroepsinstantie is, en niet de huidige rechtsprekende instantie ook fungeert als een soort beroepsinstantie ten aanzien van de eigen uitspraken. Dat is niet gigantisch vertrouwenwekkend voor de gedaagden in de procedures.

De voorzitter: Mevrouw Vermeulen heeft het woord.

Sabine Vermeulen (N-VA): Minister, de belofte om een lossingscomité te installeren, is dus ingelost. Dat is mooi nieuws. Ik mag alvast hopen dat er een aantal onafhankelijke mensen in zitten die ook weerkaarten kunnen interpreteren zodat de ramplossingen in de toekomst worden vermeden. Uiteraard begrijp ik dat in onze contreien over het weer berichten geen zuivere wiskunde is. Dat blijft natuurlijk een moeilijk gegeven. Ramplossingen zullen meer vermeden kunnen worden. Het zal niet altijd lukken, maar toch vaker.

Het lossingscomité is een hele stap vooruit. Zoals u zegt: er zit een evolutie in de aanpak van de KBDB. Dat die evolutie er is, die verandering, heeft volgens mij vooral te maken met het feit dat ze geen vrijgeleide meer hebben, minister. Dat komt omdat u over hun schouders meekijkt. Ze zijn dat niet gewoon. Dat is maar de laatste jaren gekomen. Misschien komt het mede door de vragen die ik heb gesteld. Dat werd me niet altijd in dank afgenomen door de KBDB. Het kan maar ten goede komen van de duiven, want mijn vragen zijn altijd maar ten dienste geweest van het welzijn van de duiven.

Het allerbelangrijkste is dat de KBDB zich inschaalt in een nieuw soort duivensport waar het welzijn van de dieren vooropstaat. We weten dat de KBDB een redelijk immobiel orgaan is, maar daar komt verandering in want eindelijk voelen ze ook de druk van de dierenliefhebbers. U spreekt van de interne cohesie. Die was inderdaad verstoord. Zij moeten daar inderdaad werk van maken om deze te herstellen. Het blijft zeer belangrijk dat u over hun schouders blijft meekijken.

Wat de dopingdossiers betreft: de aanpak en de afhandeling van de dossiers van 2016 waren echt een doorn in het oog van de duivenliefhebbers. Daar was de interne cohesie inderdaad enorm door verstoord. Ik heb net als u en uw kabinet ook die kettingmails gekregen. Ik heb een heel dikke map in mijn mailbox zitten met allemaal kettingmails van duivenliefhebbers. Wat ze daar hekelen, is enorm.

Dat de WAC in het leven werd geroepen, was een eerste stap in de goede richting. De samenstelling ervan maakte duidelijk dat het geen volledig onafhankelijk orgaan was, en dat bleef een doorn in het oog. Er zitten een aantal personen in die toch wel persoonlijke belangen hebben in de duivensport. Zij zouden misschien beter niet in de WAC zitten.

U vraagt om een volledig onafhankelijk beroepsorgaan. Dat lijkt mij zeer belangrijk want een dopingreglement zonder beroepsprocedure is niet meer van deze tijd. Ik wil dan wel benadrukken dat dat beroepsorgaan zeker onafhankelijk moet zijn.

De voorzitter: De vragen om uitleg zijn afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Gwenny De Vroe aan Ben Weyts, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken, Vlaamse Rand, Toerisme en Dierenwelzijn, over de herziening van de Europese transportverordening voor dieren

– 1306 (2016-2017)

VRAAG OM UITLEG van Hermes Sanctorum-Vandevoorde aan Ben Weyts, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken, Vlaamse Rand, Toerisme en Dierenwelzijn, over veetransporten over lange afstanden

– 1398 (2016-2017)

Voorzitter: mevrouw Tinne Rombouts

De voorzitter: Mevrouw De Vroe heeft het woord.

Gwenny De Vroe (Open Vld): Minister, voor het zomerreces hebt u samen met uw Brusselse en Waalse collega's in een gezamenlijke brief bij de Europese Commissie aangedrongen om de huidige transportverordening te evalueren in functie van het dierenwelzijn en na te gaan of zij wel degelijk wordt nageleefd. U gaf te kennen dat er meerdere interpretaties en grote verschillen bestaan tussen de verschillende lidstaten inzake de toepassing van de verordening. Bovendien wees u er in de commissie zelf op dat de verordening dateert van 2005 en dat er intussen heel wat andere wetenschappelijke bevindingen op het vlak van dierenwelzijn bestaan.

U stipte aan om prioritair te focussen op de oppervlaktenormen, de transporttijden en de rij- en rusttijden. Daarnaast bracht u onder de aandacht dat een aantal begrippen, zoals 'commercieel vervoer van dieren', dringend een duidelijke definitie behoeften.

Op 9 november 2016 stelde ik hierover opnieuw een vraag om uitleg met nummer 192. Daarop antwoordde u dat de Europese Commissie nog niet had gereageerd op de gezamenlijke brief van de drie regionale ministers van Dierenwelzijn van dit land. Die brief was blijkbaar ook gevolgd door brieven vanuit Duitsland en Nederland. Tijdens de bespreking in de commissie had ik u verzocht om het Vlaams Parlement – of beter: deze commissie – in te lichten zodra er een reactie zou komen op dat schrijven. Tot op vandaag hebben wij niets ontvangen. Daarom pols ik met deze vraag naar de stand van zaken.

Heeft de Europese Commissie inmiddels geantwoord op het schrijven van u en uw gewestelijke collega's? Zo ja, wanneer en welk antwoord heeft de Europese Commissie bezorgd?

Zal de Europese Commissie overgaan tot een evaluatie en eventuele herziening van de Europese transportverordening? Welke timing wordt daarvoor gehanteerd?

Zult u, al dan niet samen met uw gewestelijke collega's, concrete voorstellen aan de Europese Commissie bezorgen met betrekking tot de herziening van de transportverordening? Zo ja, welke?

De voorzitter: De heer Sanctorum heeft het woord.

Hermes Sanctorum-Vandevoorde (Onafhankelijke): Minister, de kwestie van de langeafstandstransporten bestaat al geruime tijd. Ik herinner mij dat ik als tiener ook al geschokt was door gelijkaardige beelden. Dat was nog in de jaren negentig.

We zijn nu 2017. Ik vind het confronterend te moeten vaststellen dat de situatie in de praktijk nauwelijks verbetert, integendeel. De langeafstandstransporten van levende dieren nemen toe. Er bestaat dan wel Europese regelgeving, maar die wordt nauwelijks toegepast. Dat is dan ook een van mijn vragen. Minister, u stelt voor dat de Europese transportverordening wordt aangepast en bijgesteld. Dat lijkt mij zeker belangrijk. Maar de vraag is natuurlijk in welke mate een daadwerkelijke verbetering van het dierenwelzijn daarmee wordt afgedwongen.

We zien ook dat de landen waar de dieren toekomen soms of zelfs vaak geen dierenwelzijnswetgeving kennen. Nochtans wordt het ook wel politiek gesteund. Ik herinner mij dat de federale minister Willy Borsus, toen de Turkse markt werd geopend voor levende dieren vanuit België, dat zelf communiceerde en het ook promootte. Hij stelde dat dat enorm belangrijk was voor de sector in België, terwijl we weten dat de transporten naar Turkije en de situatie in Turkije zelf voor die dieren allesbehalve mooi zijn. Ik stel mij daar toch wel grote vragen bij.

Minister, ik had graag wat meer duidelijkheid over welke initiatieven er nu allemaal komen en wat daarvan de verwachte impact is. Nogmaals: regelgeving is belangrijk, maar als dat papier blijft, hebben de dieren daar ook maar weinig aan. Het moet ook impact hebben.

Ik zou ook graag eens weten over hoeveel dieren het nu gaat. Ik heb cijfers teruggevonden over heel Europa. Het aantal dieren dat wordt getransporteerd tot buiten de EU is duidelijk in stijgende lijn. Ik veronderstel dat u ook cijfers beschikbaar hebt voor België, of zelfs voor Vlaanderen. Over hoeveel pluimvee, runderen en kalveren, schapen en geiten gaat het, en over hoeveel varkens?

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Ik heb intussen antwoord gekregen van de Europese Commissie. Dat schrijven was trouwens niet alleen samen met mijn Brusselse en Waalse collega's maar ook met mijn collega's van Nederland, Duitsland, Denemarken en Zweden. Uit het antwoord van de Commissie blijkt dat zij nu niet bepaald van plan is om zelfs maar na te gaan of de aanpassing van de huidige transportverordening nuttig of nodig is.

Volgens de Commissie is enkel een betere implementatie van de verordening nodig. Dat zou volstaan. Nochtans is intussen voldoende aangetoond en wetenschappelijk gestaafd dat bijvoorbeeld de huidige rij- en rusttijden, de oppervlaktenormen, de breedte en de hoogte die al sinds 1991 niet meer werden aangepast, absoluut niet volstaan om het dierenwelzijn te garanderen.

In 2014 hebben we een 'position paper' bezorgd aan de Europese Commissie met een aantal concrete voorstellen om de Europese regelgeving te verbeteren, zoals het aanpassen van de reistijd en het aanpassen van de oppervlaktenormen en de vereiste hoogte. Daarnaast bevatte die ook een reeks aanbevelingen om de verordening praktisch beter uitvoerbaar te maken. Ik sta vanzelfsprekend volledig achter deze voorstellen. Ik heb dit initiatief ook mee ondersteund. Vorige maand heb ik op een persvoorstelling in het Europees Parlement van een onderzoeksrapport van Eurogroup for Animals over de export van levend vee, gepleit voor een grondige aanpassing van de verordening om zo het dierenwelzijn te verbeteren. Daar had men heel wat beeldmateriaal verzameld dat net aantoonde dat het op de lange transporten zeer slecht gesteld is met het dierenwelzijn.

Op dit moment wordt op Europees niveau onderhandeld over een uitbreiding van de handelsovereenkomst met Turkije. Samen met de andere Europese koplopers dringen we erop aan dat het transport van levende dieren mee wordt opgenomen in die overeenkomst en dat er een expliciet hoofdstuk dierenwelzijn wordt opgenomen om zo paal en perk te stellen aan de dierenwelzijnsproblemen bij dierenexport. Ik wil iedereen hier vragen om de eigen Europese parlementsleden op dat vlak wat aan te moedigen om initiatieven te nemen en om de druk wat te verhogen, ook ten aanzien van de eerste materie trouwens. Dat de Europese Commissie gewoon zegt dat de bestaande verordening beter moet worden geïmplementeerd, is zeer ontgoochelend.

Volgens cijfers van het Federaal Agentschap voor de Veiligheid van de Voedselketen (FAVV) werden in 2016 4,9 miljoen dieren geëxporteerd vanuit Vlaanderen. Het ging hierbij vooral om pluimvee, 272 runderen en 129 schapen en geiten.

De voorzitter: Mevrouw De Vroe heeft het woord.

Gweny De Vroe (Open Vld): Minister, ik dank u voor uw reactie. Wanneer hebben we een antwoord gekregen op het schrijven?

Ik vind dit nogal een stugge houding van Europa. We hadden met zijn allen toch wel iets anders verwacht. Het is logisch dat men eerst kijkt naar de implementatie, maar in tweede instantie zijn aanpassingen nuttig en de mistoestanden moeten uit de wereld worden geholpen. Dit moet verstrengd worden en de nodige controles moeten gebeuren.

In functie van de voorstellen die we vanuit Vlaanderen zouden doen – al dan niet met uw collega's – om de transportverordening te herzien, hebt u geantwoord dat er een grondige aanpassing moet zijn in functie van het dierenwelzijn. Kunnen we daarin iets concreter zijn? Dat benieuwt me enorm. U doet een oproep om bij de Europese parlementsleden aan te dringen om ook daar actie te ondernemen. Dat is uiteraard logisch. We zijn in direct contact met onze liberale collega's en u kunt zeker op ons rekenen wat dat betreft.

Ik wil kort nog even ingaan op de situatie met Turkije. Vorig jaar bleek uit onderzoek dat werd gevoerd over vijf jaar van diverse dierenrechtenorganisaties, bijvoorbeeld Eyes on Animals uit Nederland, dat bij liefst 70 procent van de geïnspecteerde transporten van dieren vanuit de EU naar Turkije de transportwet werd overschreden. Dat is enorm zorgwekkend. Ik denk dat het probleem daar het grootste zal zijn. Hoeveel dieren worden er vanuit Vlaanderen naar Turkije getransporteerd? Doet Vlaanderen ook dienst als transitregio voor de export van levende dieren? Welke rol spelen onze controleurs daarin? In hoeverre werkt Turkije mee aan de controle op het naleven van het dierenwelzijn bij transport op het eigen grondgebied? U hebt vorige keer in uw antwoord in deze commissie gezegd dat ook de exporteurs moeten worden geresponsabiliseerd, dat ze weten dat er zich soms problemen voordoen op de grens van Turkije en dat er strenge controles zijn. Ik was daar graag nog wat dieper op ingegaan.

De voorzitter: De heer Sanctorum heeft het woord.

Hermes Sanctorum-Vandevoorde (Onafhankelijke): Minister, ik dank u voor uw antwoord en de cijfers. Dit is geen goed nieuws. Dit is slecht nieuws. Ik ben zelf voorstander van het Europese verhaal, maar op zulke momenten stelt de Europese Unie echt teleur. Ik vind dergelijke reactie beneden alle peil.

Het benieuwt me ook hoe de controle op de verordening exact gebeurt.

De Europese Commissie verwijst naar die verordening. Ze vindt dat dit volstaat. Weet u hoe de controles gebeuren, en hoe vaak ze gebeuren? Op basis daarvan kunnen we evalueren of het systeem sluitend is.

Minister Ben Weyts: Eerlijk gezegd, met betrekking tot de specifieke vragen over Turkije moet ik u het antwoord schuldig blijven. Ik kan u echt niet zeggen hoeveel trafiek van Vlaanderen naar Turkije gaat. Ter verduidelijking: die 4,9 miljoen pluimvee wordt vooral met het vliegtuig vervoerd. Dat gebeurt niet per vrachtwagen.

Ik heb de brief van de Europese Commissie ergens in december of januari ontvangen. Hoe vaak er wordt gecontroleerd, kan ik u niet zeggen. Wat mij betreft, gaat het daar niet over. De discussie gaat vooral over het feit of de gehanteerde normen en vooral de reistijd worden gerespecteerd. Dat staat los van het feit of wordt nagegaan of de uitvoering van de huidige verordening wordt gerespecteerd. Over dat laatste moet de Europese Commissie waken. De reistijd willen we gevoelig inkorten. Dat laatste zou ook voor de landbouwsector voordelig uitvallen. Dat is het belangrijkste. We willen de reis- en rusttijden herzien. Want de huidige normen zijn strijdig met het dierenwelzijn.

Gweny De Vroe (Open Vld): Ik dank u voor deze reactie. Ik vind het spijtig dat niet is ingegaan op onze vraag om op de hoogte te worden gebracht van de reactie van de Europese Commissie op de brief. Maar goed, via deze vraag om uitleg is dat dan toch gebeurd. Ik heb nog twee vragen. Kunt u de cijfers over het vervoer van Vlaanderen naar Turkije bezorgen? De reis- en rusttijden zijn natuurlijk belangrijk. Welke voorstellen zal Vlaanderen doen? Ik zal u daarover nog schriftelijk ondervragen, hopen dat dit meer informatie oplevert.

Hermes Sanctorum-Vandevoorde (Onafhankelijke): Ik ben het met u eens: de Europese verordening gaat niet ver genoeg. Ik vrees bovendien dat zelfs die normen inzake rust- en reistijden niet worden gerespecteerd. Ik vrees dat het controlesysteem niet sluitend is. Ik vrees dat het veel erger is dan op papier zou mogen. Zoals mevrouw De Vroe zal ik de zaak blijven opvolgen. Ik hoop dat er enige beweging in het dossier komt. Misschien moeten we de Europese parlementsleden aanspreken. Ik heb er zelf geen, maar zal toch mijn best doen.

De voorzitter: De vragen om uitleg zijn afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Bart Caron aan Ben Weyts, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken, Vlaamse Rand, Toerisme en Dierenwelzijn, over de illegale import van Oost-Europese puppy's – 1751 (2016-2017)

Voorzitter: mevrouw Tinne Rombouts

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

Bart Caron (Groen): Voorzitter, minister, collega's, enkele weken geleden hebben we over dit thema al een discussie gehad. Ik wil hier toch een extra element ter sprake brengen. Elke hond in Vlaanderen moet worden geregistreerd, dankzij het plaatsen van een microchip, gekoppeld aan de centrale databank DogID. De verplichting geldt zowel voor pups die hier worden geboren als voor dieren die worden ingevoerd. Honden moeten daarnaast ook over een Belgisch of Europees paspoort beschikken. In de Pano-reportage van februari, over de import van honden, kwam dat aan bod.

We hebben de bevindingen van de reporters van Pano in deze commissie al besproken op 8 maart. U maakte toen onder meer gewag van een Vlaamse position paper over puppyhandel om de regels op Europees vlak te verstrengen. In ieder geval is dat een te bewandelen pad. Wat betreft Vlaamse efficiënte maatregelen om de problemen op korte termijn aan te pakken, was de discussie niettemin weinig bevredigend. U zag niet onmiddellijk mogelijkheden om snel een oplossing aan te bieden. Ik kom daarom graag terug op de zaak, om u te bevragen over een mogelijke oplossing voor het specifieke probleem van de valse registraties, zonder dat dit bijkomende inspecties zou vergen.

Het zou immers een stuk lastiger of zelfs vrijwel onmogelijk worden om buitenlandse honden als Belgische exemplaren te registreren, als de verplichting wordt uitgebreid naar een koppeling van het microchipnummer van een pup aan het microchipnummer van de moeder. Wanneer het om een in Vlaanderen geboren puppy gaat, zal het microchipnummer van de moeder gekend zijn bij DogID. Voor buitenlandse hondjes wordt het dan veel omslachtiger om nog te kunnen sjoemelen met de identiteit.

Mijn vragen aan u luiden als volgt. Gaat u akkoord met deze oplossing, namelijk het verplicht koppelen van het microchipnummer van in België geboren puppy's aan dat van de moeder? Maakt dit denkspoor deel uit van uw aanpak van het probleem met de ingevoerde Oost-Europese hondjes? Hebt u intussen al meer duidelijkheid over de timing van het advies van de Raad voor Dierenwelzijn? Kunt u een stand van zaken geven over de bespreking van de position paper in de groep van vijf voortrekkerslanden van de EU? Indien de bespreking nog niet is afgerond: wanneer denkt u de paper ter beschikking te kunnen stellen?

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Wat de Pano-reportage duidelijk heeft willen maken, is dat het afleveren van een Belgisch paspoort voor een ingevoerde pup gemakkelijk kan. In ons land is dat al lang verboden, maar in de rest van Europa is dat tot op de dag van vandaag perfect legaal. De Europese regelgeving verplicht immers een microchip en een paspoort maar laat perfect toe dat die chip en het paspoort worden vervangen, en dat is het grootste manco. We hebben er al bij herhaling op aangedrongen om dat te verbieden. Dat is het belangrijkste probleem met alle gevolgen van dien voor de traceerbaarheid.

De discussie over de registratie van het chipnummer van de moeder is al meermaals gevoerd. We moeten de afweging maken tussen de meerkosten van de extra administratieve handelingen en de baten. Die extra baten zijn uitermate

beperkt. Daarnaast is er de problematiek van het manueel overschrijven. Het gaat over een code van vijftien cijfers waardoor er heel wat problemen ontstaan bij het overschrijven en waardoor het risico op fouten vergroot, in tegenstelling tot de chip die wordt gelezen met een barcode, wat eenvoudiger is en fouten uitsluit.

Erkende kwekers moeten dat nu al doen. Zij moeten nu al alle gegevens over de oorsprong van de door hen gekweekte pups bijhouden. Op dat vlak boeken we dus geen winst. Voor de nesten die ze zelf kweken, moeten ze de identificatiegegevens van het vader- en moederdier bijhouden. Die gegevens zijn nu al beschikbaar en kunnen we dus opvragen en controleren. Bij die controle wordt de overeenkomst tussen de worpfiches en de inventaris van de moederdieren, het register van verkochte pups en de gegevens van de databank nagegaan. Bij niet-erkende kwekers kan op basis van de gegevens in de databank worden nagegaan of de kweker op het ogenblik van de geboorte van de pup een teef van het juiste ras had en of de tussenwortijden realistisch zijn. Dat geeft ook een goede indicatie voor eventuele fraude. Die controle wordt opgevoerd met de uitbreiding van de Inspectiedienst Dierenwelzijn.

Het registreren van de gegevens van het moederdier blijkt trouwens ook niet fraudevrij te zijn. De Sint-Hubertusvereniging hanteert tegenwoordig DNA-gegevens in plaats van een code omdat die code ook fraudegevoelig is.

In het kader van de uitbesteding van de opdracht met betrekking tot het paspoort en het chippen hebben we dit besproken met de andere gewesten. Zij waren van oordeel dat de baten beperkt zouden zijn en kozen dan ook niet voor deze optie.

Zowel de pups uit de Pano-reportage als de betrokken dierenartsen werden onmiddellijk teruggevonden op basis van de gegevens in de databank. De gegevens zijn overgemaakt aan het parket. Ik had trouwens een preview gekregen van die reportage en men vroeg me onmiddellijk naar mijn reactie. De reportagemaker schrok een beetje van het feit dat ik 10 minuten later al over de gegevens beschikte van de betrokken dierenartsen. Dat dossier is intussen in handen van het parket, maar het illustreert wel dat het systeem in Vlaanderen werkt. Vlaanderen is op dat vlak een voortrekker, maar zolang de andere Europese landen niet volgen, blijven we inzake traceerbaarheid en fraudegevoeligheid zitten met een groot probleem.

Wij kunnen vandaag al nauw toezien op de handel en maximaal trachten de fraude te beperken. Het is echter de fraude in het intracommunautair verkeer die moet worden opgelost. Een veralgemeende Europese registratie van alle honden, gekoppeld aan een nauwe opvolging en controle in de kwekerijen van oorsprong, is de oplossing om de mazen in het net te sluiten.

Ik pleit al lang voor een uitbreiding van de regels naar alle EU-lidstaten of toch ten minste naar de hondenhandelaars en kwekers die puppy's op de Europese markt brengen.

Samen met de koplopers Nederland, Duitsland, Denemarken en Zweden hebben we een position paper opgesteld. Via de permanente vertegenwoordigers bij de EU wordt nu bij zoveel mogelijk landen steun gezocht om de paper gezamenlijk in te dienen bij de Europese Commissie. We trachten nog wat steun te vinden, maar de kar wordt wel vanuit Vlaanderen getrokken omdat wij op dat vlak het verst staan.

In afwachting van Europese maatregelen geloof ik dat problemen in de hondenhandel op Vlaams niveau het meest efficiënt kunnen worden aangepakt door het bijsturen van onze regelgeving. De Vlaamse Raad voor Dierenwelzijn is

momenteel bezig met een grondige herziening hiervan. Die herziening vraagt tijd, maar intussen blijven wij niet bij de pakken zitten. De inspectie wordt uitgebreid waardoor de controles nog kunnen worden opgevoerd.

Tot slot een gouden tip voor de consument. Als je een hond of kat wilt kopen, ga dan eerst kijken in de asielen. Als je dan toch naar de hondenhandel stapt, zorg er dan altijd voor dat je het moederdier kunt zien.

Men zegt soms dat dat overlast veroorzaakt en de rust van de dieren verstoort. Als je dat enkel en alleen doet in de finale fase van het sluiten van de verkoop-overeenkomst en je zegt dat dat het laatste is dat nog moet gebeuren, denk ik dat dat een zeldzaam gegeven zal zijn in het verstoren van die rust. Als je je als consument gewoon kunt vergewissen van de aanwezigheid van de moeder, dan ben je tenminste gerustgesteld op dat vlak. En dat is nog altijd het beste bewijs.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

Bart Caron (Groen): Bedankt voor de erg verduidelijkende uitleg, minister. Ik kan er mij ook grotendeels in vinden. Als je als Vlaamse overheid de voortrekker bent in een dossier, is het heel erg moeilijk om afdoende de resultaten te bereiken die je zelf wilde bereiken. Je hebt namelijk heel veel mensen 'ballast' die je moet meeslepen, waardoor je niet helemaal efficiënt kunt werken.

Ik waardeer de inspanningen. Dat van die administratieve overlast wil ik gerust geloven, maar in tijden van digitalisering denk ik dat we daar toch relatief eenvoudige oplossingen voor moeten kunnen vinden. Het is zoals de ambtenaar van de burgerlijke stand in de 19e eeuw die veel schrijffouten maakte, waardoor de familienaam van je voorouders soms wat anders geschreven werd dan je eigen familienaam. In digitale tijden zou dat niet meer mogen. Ik begrijp dat Vlaanderen daar ook de kar trekt en dat de andere gewesten dat niet zien zitten.

Ik leg er mij dus voor een deel bij neer en ik waardeer de inspanningen. Over de uitbreiding van de inspecties hebben we het gehad. Ik wil toch nog één element inbrengen. Ik heb via een lid van de Raad voor Dierenwelzijn de verslagen en de notulen opgevraagd van de werkzaamheden van de raad. Ik doe inhoudelijk niets af aan de kwaliteit van die werking. Dat is niet wat ik wil zeggen. Maar ik kan niet anders dan vaststellen dat de werkwijze van de raad ertoe zal leiden dat het oneindig lang zal duren vooraleer er degelijke, wetenschappelijk gefundeerde adviezen ter tafel zullen liggen.

Ik doe dus niets af aan de kwaliteit van de leiding, het voorzitterschap enzovoort, maar ik vind die werking niet efficiënt. Of is het een kwestie van ondersteuning, minister? Ik weet het niet juist. Ik heb alle documenten gelezen, maar dat is geen goed instrument. Ik ben absoluut voor een raad van experts, maar die moet slagkrachtig en efficiënt zijn. En die heeft niet de efficiëntie van pakweg strategische adviesraden zoals de Strategische Adviesraad voor Landbouw en Visserij (SALV), de Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen (Minaraad) of de Strategische AdviesRaad voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media (SARC). Ik zou zeggen: die lijkt qua efficiëntie iets meer op de lokale jeugdraad bij ons, als u begrijpt wat ik bedoel. Ik zou dus graag hebben dat u daar toch eens naar kijkt. Inhoudelijk alle autonomie, maar efficiënt in het werk, zodanig dat adviezen hier en op uw bureau ook ter tafel komen en tot besluitvorming leiden.

Tinne Rombouts (CD&V): Collega, het verbaast mij dat u spreekt over de lokale jeugdraad en over inefficiënte werking. Er zijn lokale jeugdraden die zeer sterk werken. Ik kan u naar andere debatten verwijzen.

Bart Caron (Groen): Het gaat over mijn tijd, toen ik er zelf in was en het een rommeltje was.

Tinne Rombouts (CD&V): Er zijn er waar u advies kunt vragen, collega Caron. Maar dat is niet voor deze commissie. *(Opmerkingen)*

Uw vraag over de Raad voor Dierenwelzijn gaat ook iets ruimer. Ik denk dat dat niet dadelijk bij dit thema aansluit. Ik ga ervan uit dat u de opmerking meegeeft aan de minister.

De voorzitter: Mevrouw Vermeulen heeft het woord

Sabine Vermeulen (N-VA): Ik blijf er persoonlijk absoluut voorstander van om de consument aan te sporen om binnenlandse pups te kopen. De consument moet inderdaad weten dat hij moet vragen om het moederdier te mogen zien. Veel consumenten weten dat niet. Bij particuliere kwekers zal dat meestal geen probleem zijn, want die puppy's worden in een huisgezin opgekweekt. Meestal zal dat ook bij binnenlandse kwekers niet zo'n probleem zijn. Bovendien krijgt de consument ook nog een garantie. Maar die garantie ligt ook wel eens onder vuur. Daarom kijk ik alvast uit naar het advies van de Raad voor Dierenwelzijn wat het garantiecertificaat betreft.

De problemen die collega Caron aanhaalt, minister, doen zich vooral voor bij de ingevoerde pups. Het moederdier is niet aanwezig en kan dan ook niet getoond worden. Daarom blijf ik, ondanks uw contra-argumenten, persoonlijk voorstander van de registratie van het moederdier. Het ontnemt volgens mij in zekere mate de importeurs de mogelijkheid om buitenlandse pups te laten doorgaan voor Belgische pups. Zeker mocht de nieuwe manier om zwangere teven naar hier te brengen en ze hier te laten werpen, werkelijkheid worden, dan meen ik dat dit toch een zeer goed punt zou kunnen zijn.

Tinne Rombouts (CD&V): Minister, ik verwijs graag naar het debat dat we hierover al gehad hebben in juni vorig jaar. Toen werd ook de vraag gesteld naar de registratie van moederdieren, en eventueel zelfs vaderdieren. Als men spreekt over inteeltproblematiek, kan dat ook een meerwaarde hebben. U hebt toen een aantal argumenten aangehaald waar u zonet naar verwezen hebt, onder andere wat betreft de foutenmarge. U hebt toen in uw repliek ook aangegeven dat de foutenmarge misschien wel verwaarloosbaar is. Als we kijken naar de huidige kwekers die dat al doen, en ook naar andere diersoorten, waar ook registratie van nummers moet gebeuren, denk ik dat dat punt, zoals u zelf aangaf, niet fel overwegend kan zijn.

U haalt ook aan dat de vervanging van paspoorten, aangezien dat Europees nog mag, voornamelijk een knelpunt is. Ik ben het met u eens dat we het liefst een sterke Europese regelgeving hebben. Ik vind het ook positief dat u dat op de Europese agenda wilt plaatsen. Dat is zeer terecht. Maar het vervangen van Europese paspoorten verhindert ons niet om, op het moment dat een dier ons land binnenkomt, effectief een controle te doen en eventueel zelfs, als vervanging toegelaten is, op dat moment zelf een controle te doen en een paspoort te geven, waarin dan duidelijk staat dat het dier dus geïmporteerd wordt en dat wij effectief de vereiste hebben dat er wel een moederdier geregistreerd moet kunnen worden.

Met andere woorden, zij die dieren invoeren – ik ga ervan uit dat dat professionele kanalen zijn of dat we daar tenminste op aansturen – moeten effectief meewerken om het moederdier op een correcte manier te kunnen registreren.

Minister, ik wil erop aandringen om die piste effectief verder te bekijken. We hebben er alle belang bij dat we de consument die een dier wenst te kopen alle transparantie kunnen geven over de achtergrond van het dier. Ik weet dat u die illegale hondenhandel ook wilt aanpakken. De transparantie naar de koper is belangrijk. U wilt daarin een voortrekkersrol spelen.

We kunnen inspiratie vinden bij andere diersoorten. Heel wat andere diersoorten hebben hierin een heel belangrijke voortrekkersrol gespeeld. Transparantie van

landbouw is hierin zeer duidelijk, net als de transparantie van de paarden en het inteeltverhaal. Ze hebben daarin een ongelooflijke weg afgelegd. Daar gebeurt de registratie van vader- en moederdieren ook. Omdat het bij onze kwekers al effectief gebeurt, heb ik er wat moeite mee om te aanvaarden dat het een onhaalbare piste is of dat het fraudegevoelig is.

Ik wil u vragen om verder het gesprek aan te gaan met de sector en te bekijken op welke manier we via die transparantie van minstens het moederdier, maar mogelijk zelfs moeder- en vaderdier, een extra instrument in handen kunnen hebben. U zegt: 'Misschien moeten we vragen om het moederdier te zien.' Ik begrijp dat heel goed, want dat is interessant in verband met socialisatie en het kennen van de achtergrond. Maar ik ben er niet zeker van dat dat het moederdier is. In principe kan ik zelfs niet controleren dat dat het moederdier is, omdat het niet geregistreerd is. Ik houd de vraag naar transparantie en registratie in het achterhoofd, om te bekijken wat daarin mogelijk is.

U zegt dat de controle vandaag werkt. Kunt u op een of andere manier, bijvoorbeeld via een voortgangsrapportage, zicht geven op die controle? (*Opmerkingen van minister Ben Weyts*)

U verwijst naar de controle en transparantie. U zegt dat er verschillende instrumenten zijn om ervoor te zorgen dat de afkomst van de dieren op een juiste manier traceerbaar is. U verwijst terecht naar heel wat instrumenten en databanken. Maar kunnen wij op een of andere manier zicht krijgen op de controle die daarop gevoerd wordt? Hoe gebeurt de controle? Wat zijn daarin de positieve, negatieve of gevatte resultaten? Ik vraag dus eigenlijk naar een overzicht of jaarverslag van de controles.

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Wat de werkwijze van de Raad voor Dierenwelzijn betreft, is het natuurlijk zo dat ze worden overstelpt met onze vragen en adviezen. Vroeger was dat niet echt het geval, maar nu is dat anders. Ik bekijk met de voorzitter hoe we daarin beter kunnen ondersteunen. Het blijft natuurlijk zo dat die mensen hun tijd opofferen. Het is geen verhaal van graaiers of wat dan ook. Zij verrichten dat prima werk volledig op basis van vrijwilligheid, met de ondersteuning van mijn administratie. Ik bekijk eens of we wat meer kunnen tegemoetkomen op dat vlak. De druk stijgt natuurlijk. We willen alsmaar sneller adviezen over steeds meer thematieken.

Wat de discussie over de registratie betreft, zeg ik niet dat dat onmogelijk is. Ik zeg gewoon dat de afweging van uw baten, gelet op de controlesystemen die we nu hebben, blijkbaar beperkt lijkt. Ik heb dat ook voorgelegd aan de collega's van de andere gewesten. Daar oordeelde men dat die bijkomende registratieplicht en het opnemen daarvan in de aanbesteding, wat hen betreft niet aangewezen was. Men heeft mij uitdrukkelijk gevraagd om dat met de drie gewesten in de markt te zetten, wat mij evident leek. Dat was de conclusie van die gesprekken.

Erkende kwekers moeten nu de gegevens van vader en moeder bijhouden. Die worden ook gecontroleerd. We doen steekproeven bij het uitoefenen van controles. Daarbij gaan we volgende zaken na: de overeenkomst tussen de worpfiches, de inventaris van de moederdieren, het register van de verkochte pups en de gegevens van de databank. Die worden allemaal met elkaar gekruist om na te gaan of ze met elkaar corresponderen. Bij de niet-erkende kwekers kunnen we op het ogenblik van de geboorte van de pup nagaan of het matcht met de aanwezigheid van een teef van het corresponderende ras. Dat is de systematiek die men gebruikt. Ik weet niet in welke mate men dat systematisch, heel specifiek bijhoudt. In antwoord op een schriftelijke vraag kan ik u de resultaten zeker bezorgen.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

Bart Caron (Groen): Het valt mij op dat drie collega's het pleidooi met elkaar delen. Minister, mocht er overal kunnen worden gewerkt met erkende kwekers, binnen- en buitenland en een duidelijke gehandhaafde Europese regelgeving, dan zou die vraag misschien overbodig zijn. We leven niet in een ideale wereld, en dus moeten er soms lastige maatregelen worden genomen om die problemen aan te pakken. Ik pleit ervoor om het hier bij de wortel aan te pakken en opnieuw na te denken over die registratie – en zoals mevrouw Vermeulen zegt, ook van buitenlandse moederdieren – en die na te streven.

Ik sluit af met een verontschuldiging ten aanzien van de lokale jeugdraden. Ik zie bij hen heel veel goede wil, soms iets te weinig ondersteuning en iets te weinig efficiëntie. Het was dan ook een manke vergelijking. Bij dezen bied ik dus mijn verontschuldiging aan.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Gwenny De Vroe aan Ben Weyts, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken, Vlaamse Rand, Toerisme en Dierenwelzijn, over de aanleg van een centraal kadaster voor proefdieren – 1765 (2016-2017)

Voorzitter: mevrouw Tinne Rombouts

De voorzitter: Mevrouw De Vroe heeft het woord.

Gwenny De Vroe (Open Vld): Voorzitter, ten gevolge van een undercover-operatie in het animalarium van de VUB is vorig jaar commotie ontstaan. Hierna hebben de VUB en het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest nieuwe maatregelen met betrekking tot dierenproeven getroffen. De beelden van de dierenrechten-activiste, die we allemaal hebben gezien, hebben een aantal wantoestanden aangetoond. We hebben dit hier al besproken. Ook tijdens de hoorzitting hebben we dit punt even aangehaald.

Toen de wantoestanden bekend raakten, heeft de Brusselse staatssecretaris voor Dierenwelzijn het laboratorium laten doorlichten. Ze heeft de universiteit gevraagd gedurende drie maanden geen nieuwe onderzoeken met proefdieren te starten. Dat verbod is inmiddels afgelopen. Mits een tweemaandelijks rapportering kunnen nieuwe onderzoeken gefaseerd opnieuw worden gestart. Dit moet echter wel gebeuren onder het toezicht van een inspecteur-dierenarts.

Minister, dit alles speelt zich natuurlijk buiten uw bevoegdheden af. Naar aanleiding van de wantoestanden in het animalarium zijn echter vragen gesteld over de toestanden in de Vlaamse proeflaboratoria. Daarnaast heeft de Brusselse staatssecretaris een actieplan uitgewerkt om dergelijke toestanden in de toekomst te vermijden. Hiervoor heeft ze de medewerking van de Vlaamse en Waalse ministers van Dierenwelzijn ingeroepen. Ze heeft meer bepaald gevraagd om een centraal kadaster van dierenproeven op te stellen. Dit moet dubbele onderzoeken vermijden, waardoor minder proefdieren nodig zijn.

Hebt u kennisgenomen van het actieplan dat de Brusselse staatssecretaris heeft opgesteld? Bevat dit actieplan praktijken die ook in Vlaanderen kunnen worden toegepast? Welke initiatieven hebt u sinds de bekendmaking van de wantoestanden genomen in Vlaanderen? Hoeveel controles hebben plaatsgevonden? Wat waren de vaststellingen? Hebt u een formele vraag gekregen van de Brusselse staatssecretaris om samen met het Waalse Gewest en het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest een centraal kadaster van dierenproeven op te richten? Hoe staat u tegenover deze vraag? Wat hebt u geantwoord of zult u nog

antwoorden op deze vraag? Hoe ziet u de oprichting van een centraal kadaster? Concreet bedoel ik dan de vraag welk aandeel van de financiering Vlaanderen op zich zal nemen.

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Voorzitter, ik heb kennis genomen van de maatregelen die naar voren zijn geschoven. Die maatregelen corresponderen grotendeels met het beleid dat wij hier al voeren. Sinds de regionalisering kijken we, bijvoorbeeld, strikter toe op de werking van de ethische commissies. We oefenen striktere controles uit op de beslissingen die deze commissies nemen en op de dierenproeven in Vlaanderen zelf.

Daarnaast hebben we de Proefdierencommissie opgericht. Vroeger bestond er een federaal deontologisch orgaan, samengesteld uit vertegenwoordigers van belangenverenigingen. Dat hebben we afgeschaft. De leden die deel uitmaken van de betrokken commissie, zijn veeleer geselecteerd op basis van hun biomedische, biologische en ethische expertise en van hun kennis over dierenwelzijn dan op het feit dat ze behoren tot of vertegenwoordigers zijn van een belangenvereniging. In die commissie zetelen trouwens ook twee vertegenwoordigers van de Vlaamse Raad voor Dierenwelzijn.

Ik zal even op de cijfers ingaan. Jaarlijks wordt een derde van de Vlaamse laboratoria gecontroleerd. We doen dit vanzelfsprekend onaangekondigd. Voor zover ik weet, was dat in Brussel niet het geval. In 2015 zijn 44 inspecties uitgevoerd en zijn in 25 laboratoria inbreuken vastgesteld. In 2016 zijn 42 inspecties uitgevoerd en zijn in 28 laboratoria inbreuken vastgesteld. De inbreuken die worden aangetroffen, zijn voor alle duidelijkheid in hoofdzaak inbreuken van administratieve aard. Meestal gaat het om de wijze waarop gegevens worden bijgehouden of om de registratie van bepaalde zaken. In elk geval zal het aantal controles in 2017 minstens gelijk blijven. Als het even kan, zullen we nog een tandje bij steken.

Dat is het repressieve, controlerende gedeelte. Het preventieve aspect is natuurlijk ook belangrijk. Dit jaar zal ik zorgen voor de ontwikkeling van een voortgezette opleiding proefdierkunde. Die opleiding zal binnen een periode van een jaar in elke provincie tweemaal worden georganiseerd. We gaan ervan uit dat aan elke opleiding ongeveer 190 mensen zullen kunnen deelnemen. Dit betekent dat we met die vorming in totaal ongeveer 1900 mensen zullen kunnen bereiken. Het betreft een beperkte opleiding voor diegenen die zich met proefdieren bezighouden. Het belangrijkste element is de maximale herkenning van pijnsignalen bij dieren.

We zullen die opleiding trouwens in de vorm van een cursus online publiceren. We zullen ervoor zorgen dat de cursus wordt geregistreerd en gefilmd. Als we dit online zetten, kunnen we een ruimer bereik krijgen dan enkel de 1900 mensen die we in theorie op jaarbasis kunnen bereiken.

Ik heb van staatssecretaris Debaets de vraag gekregen te vergaderen over een centraal kadaster van dierenproeven om op die manier dubbele proeven te vermijden. Ik heb hierop gereageerd en laten weten dat ik wil vergaderen over elk voorstel in functie van het dierenwelzijn. Het is echter zo dat die informatie er nu al is. Onderzoekers moeten die informatie opnemen in de niet-technische samenvatting die ze voor elk onderzoeksvoorstel moeten opstellen. Elk gewest publiceert de niet-technische samenvattingen van de goedgekeurde projecten op zijn website.

Dat is trouwens ook het resultaat van een Europese verplichting. Die informatie is dus al publiek beschikbaar. Ik weet niet of een dubbele publicatie iets bijdraagt, maar ik sta open voor elk voorstel. Ik heb aangeboden om daarover met onze respectieve kabinetten samen te zitten.

Het belangrijkste is wel de kennis over en het stimuleren van de ontwikkeling van alternatieven. Daar hebben we ook in geïnvesteerd. Meer bepaald heb ik 250.000 euro uitgetrokken voor de oprichting van een platform voor alternatieve methodes. Dat is nu van start gegaan, met betrokkenheid van de Nederlanders. Ik heb daarover vergaderd met de Nederlanders die ook zelf dat initiatief nemen, gelijk sporend met ons. Zo is er een kruisbestuiving in onze begeleidende commissie – ik heb zelf de eerste vergadering bijgewoond – waarin ook een vertegenwoordiger zit van de Nederlanders, zodat we snel kunnen kortsluiten en leren van elkaars praktijken.

We willen de bestaande expertise binnen Vlaamse onderzoeksinstituten in kaart brengen en verzamelen in een databank, waardoor onderzoekers gemakkelijker kunnen nagaan welke alternatieve methodes er zijn ter vervanging van dierproeven en welke onderzoekspistes het meest veelbelovend zijn. Daardoor ondersteunen we zowel het gebruik als de ontwikkeling van alternatieven. Het is de bedoeling dat onderzoekers, vooraleer ze overgaan tot een beslissing of zelfs maar een voorstel formuleren voor dierproeven, eerst op basis van een platform kijken of wat ze willen onderzoeken niet al onderzocht is, al dan niet met dierproeven, en of ze het onderzoek niet met alternatieven kunnen doen zonder daarvoor dus levende wezens te moeten gebruiken.

De voorzitter: Mevrouw De Vroe heeft het woord.

Gweny De Vroe (Open Vld): Minister, ik ben tevreden met uw antwoord. Het stimuleren van die alternatieven is inderdaad het allerbelangrijkste. Het klopt dat we in de hoorzitting van 19 april jongstleden hebben vernomen dat dat platform voor de alternatieve methode voor dierproeven werd opgestart, en dat er begin oktober een grote kick-off voor is gepland. Dat is inderdaad heel belangrijk. Als we kunnen leren van de expertise van onze Nederlandse collega's – wat vast het geval is, zeker als we de hoorzittingen hebben gevolgd –, is dat een goede zaak. Is hiervoor een concreet tijdsplan afgesproken?

Minister, wat u hebt gezegd over het preventieve luik is ook superbelangrijk. Uit de beelden die we hebben gezien van het animalarium in de VUB, is gebleken dat het herkennen van pijnsignalen ook heel belangrijk is. Ik ben heel tevreden met de opleiding die wordt gestart, maar vooral dat u het ook openstelt voor iedereen door het online te publiceren. Heel goed dus wat dat betreft.

Inzake mijn vragen en die van collega Debaets over samenwerking met Brussel, dient u dat gesprek met een open blik aan te gaan en waar mogelijk expertise te delen met ons. Als een kruisbestuiving mogelijk is, als het nog kan worden verbeterd, moeten we daar vanuit Vlaanderen zeker voor openstaan en samenwerken.

De voorzitter: De heer Sanctorum heeft het woord.

Hermes Sanctorum-Vandevoorde (Onafhankelijke): Minister, ik ben er zelf niet uit of zo'n kadaster voor dierproeven een groot verschil zal uitmaken, maar ik vond uw argument een beetje vreemd. Als ik het goed heb begrepen, zegt u dat onderzoeksgroepen al niet-technische samenvattingen moeten aanleveren en publiek maken via de website en zo. Ik begrijp niet goed waarom dat een argument is tegen een centralisatie via dat kadaster. Eerlijk gezegd zie ik de link niet, los van mijn vraag of zo'n kadaster nu zo heiligmakend is.

Minister, u hebt al geregeld aangegeven dat er een toegenomen controle is in Vlaanderen op laboratoria die dierproeven uitvoeren. Per jaar wordt een derde van de labo's gecontroleerd. U zegt er altijd bij dat dat onaangekondigd gebeurt. Bent u daar 100 procent zeker van? Ik zal u vertellen waarom ik die vraag stel. Dat is omdat ik af en toe een signaal hoor dat dat wel is aangekondigd. Ik beweer niet dat wat ik zeg, representatief is, maar ik hoor die signalen wel vanuit labo's zelf. Kunt u garanderen dat er nooit ook maar enige informatie

beschikbaar is dat de controle zal gebeuren? Ik wil daar toch wat zekerheid over, want ik maak me daar eigenlijk wel wat zorgen over.

De voorzitter: Er bestaat een gezegde: zeg nooit nooit.

Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Het tijdsplan voor het platform: ik was bij de opstart en ik heb de hele voorstelling gezien. Pin me hier niet op vast, maar er is een hele fasering waarbij het normaal gezien tegen het einde van 2018 volledig operationeel zou moeten zijn. Dat herinner ik me van de vergadering die ik maanden geleden heb bijgewoond.

De vraag naar de controles: ik ga ervan uit dat die inderdaad altijd onaangekondigd zijn. Ik heb geen aanwijzingen om het tegendeel te concluderen. Ze worden altijd onaangekondigd uitgevoerd.

De vraag naar het kadaster: het is een bemerking van mij dat het dubbelop is. Het moet al worden gepubliceerd als resultante van een Europese verplichting. Wat je zou kunnen doen, is dat de informatie van de drie gewesten op één plaats zou komen. Maar dat is het dan ook. Ik weet niet wat daarvan de grote meerwaarde zou zijn. Ik sta er alleszins voor open.

De voorzitter: Mevrouw De Vroe heeft het woord.

Gweny De Vroe (Open Vld): Minister, ik heb het daarnet vergeten te vragen, maar waar zal de opleiding om pijnsignalen bij dierproeven beter te herkennen, worden gegeven?

Minister Ben Weyts: Het is de bedoeling om ze per provincie te organiseren, maar over de locaties kan ik nog niets zeggen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Bart Caron aan Ben Weyts, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken, Vlaamse Rand, Toerisme en Dierenwelzijn, over dierenartsen in slachthuizen en de samenwerking met de Inspectie Dierenwelzijn – 1789 (2016-2017)

Voorzitter: mevrouw Tinne Rombouts

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

Bart Caron (Groen): Voorzitter, minister, collega's, in de kranten verscheen op 7 april 2017, naar aanleiding van de heropening van het slachthuis van Tielt, een artikel waarin de beroepsvereniging van dierenartsen in de voedselketen zich voor het eerst laat horen. Die dierenartsen met opdracht (DMO's) zijn, voor rekening van het Federaal Agentschap voor de Veiligheid van de Voedselketen (FAVV), in de slachthuizen aanwezig met een dubbele taak: waken over de voedselveiligheid en toekijken of de wetgeving van dierenwelzijn wordt nageleefd.

'Verschillende van onze DMO's trekken al langer aan de alarmbel', zegt Ludo Muls, secretaris van de beroepsvereniging voor dierenartsen. Hij treedt op als woordvoerder van de DMO's die actief zijn in Vlaanderen. 'Ze vulden meerdere meldingsfiches in die zonder gevolg zijn gebleven. We hebben het probleem bij verschillende instanties aangekaart, maar onze klachten werden altijd van tafel geveegd.'

'Onze keurders, zoals ze in de volksmond worden genoemd, vormen een façade om de wantoestanden achter te verbergen', zegt Muls. 'Door hun aanwezigheid

lijkt alles oké. Het is nu nog maar eens bewezen dat ze hun opdracht niet naar behoren hebben kunnen uitvoeren.'

De heer Muls kaart ook het agressieve karakter aan van de machocultuur in de slachthuizen. 'Onze DMO's worden zowel verbaal als fysiek aangevallen. Dat gebeurt vooral als Bulgaren en Roemenen op de slachtvloer werken. Zij kennen dikwijls onze taal niet en dan is het moeilijk uit te leggen waarom iets niet door de beugel kan.'

'Larie en apekool', zegt Thomas De Roover De Brauwer, CEO van het slachthuis in Tielt. 'Wij hebben nog nooit officiële klachten ontvangen van de keurders. Bovendien leiden wij onze werknemers grondig op. Ook de vele werknemers die een interimcontract hebben of hier via een onderaannemer werken. Als zij de taal niet kennen, geven we hun feedback via goed-foutfoto's.'

Alle DMO's brengen verslag uit aan een ambtenaar van het FAVV. Die stelt een verslag op dat wordt doorgestuurd naar het Departement Leefmilieu, Natuur en Energie, waar de Inspectie Dierenwelzijn deel van uitmaakt. Zij kunnen door die verslagen extra controles uitvoeren. Zo'n verslag was bijvoorbeeld de basis voor het proces-verbaal van 6 juni 2016, waarna het slachthuis een boete moest betalen.

Ik had ook al een schriftelijke vraag gesteld over de inspecties Dierenwelzijn in de slachthuizen. Er zijn er relatief weinig omdat het aantal inspecteurs in de loop van de voorbije drie jaar is gedaald. Er is toch iets merkwaardigs: er zijn er zeer weinig gemeld via het FAVV, en er zijn waarschuwingen en pv's voor twee derde van het aantal onaangekondigde inspecties. Als uw diensten onaangekondigd inspecteren, leidt dat dus in twee derde van de gevallen tot een waarschuwing of een pv. Dat betekent toch dat er iets niet klopt, als er zo weinig meldingen van het FAVV zijn terwijl er via uw eigen inspecties zoveel problemen worden gemeld.

Het FAVV deed hier dus meer dan behoorlijk haar werk. 'Maar dat is niet altijd zo', waarschuwt Muls. 'Wie te lang wees op een pijnpunt in een slachthuis, werd overgeplaatst of kreeg geen opdrachten meer van het agentschap.'

Philippe Houdart, woordvoerder van het FAVV, wijst er nog eens op dat dierenwelzijn een bevoegdheid is van minister Weyts. 'Dat onze dierenartsen roteren tussen verschillende controleposten, kan ik wel bevestigen', zegt Houdart. 'Elke klacht die we ontvangen, wordt grondig behandeld. Deze aantijgingen van de dierenartsenkoepel zijn nieuw voor ons.'

Minister, stuurt het FAVV systematisch de verslagen van de controles/inspecties in slachthuizen door aan het departement LNE? Ik vraag dat omdat naar verluidt meerdere meldingsfiches zonder gevolg zijn gebleven.

Indien die verslagen opmerkingen bevatten over dierenwelzijn, wordt dan door de inspectie steeds ingegrepen, via een inspectiebezoek ter plaatse, of via een administratieve procedure of op welke wijze?

Hoe beoordeelt u de samenwerking tussen de Inspectie Dierenwelzijn en het FAVV? Is die optimaal? Of bevat die pijnpunten? Welke verbeteracties zijn nodig?

Hebt u kennis van het verwijt van de secretaris van de beroepsvereniging dat dierenartsen die te lang wezen op een pijnpunt in het slachthuis, werden overgeplaatst of geen opdrachten meer kregen? Het is weliswaar een federale bevoegdheid, maar bemoeilijkt dat niet de samenwerking met de Inspectie Dierenwelzijn?

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Om de twee weken vullen de DMO's een checklist in. Deze worden ingegeven in de databank van het FAVV. De inspectiedienst heeft ook zelf toegang tot deze gegevens. Daarnaast krijgt de Inspectiedienst Dierenwelzijn wekelijks een lijst van de non-conformiteiten die op deze manier werden ingegeven. Het gaat hierbij over het algemeen om kleinere problemen, net zoals de vaststellingen bij onaangekondigde controles.

Wanneer een DMO echter een ernstig dierenwelzijnsprobleem vaststelt, dan vult hij een informatieformulier in, en dat gaat rechtstreeks naar de Inspectiedienst Dierenwelzijn. Dat passeert dus niet via het FAVV.

Al die meldingen van de DMO's worden door de Inspectiedienst Dierenwelzijn behandeld. Voor een groot deel gaat dat om een administratieve afhandeling. Soms wordt er ook een controle ter plaatse uitgevoerd op basis van die gegevens of die melding. In beide gevallen kan er natuurlijk een waarschuwing of een pv worden opgesteld.

Daarnaast worden vanaf dit jaar ook de slachthuizen jaarlijks onaangekondigd gecontroleerd door de Inspectiedienst Dierenwelzijn. Vroeger was dat niet het geval.

Op dit moment is er ook overleg met het FAVV om de samenwerking tussen ons en de DMO's te verbeteren. Zo willen we bijvoorbeeld dat de banden tussen inspecteurs en DMO's worden aangehaald. Er wordt ook nagegaan aan welke bijscholing en vorming de DMO's behoefte hebben. Dat is dan specifiek op het vlak van het dierenwelzijn, want hun belangrijkste taak is natuurlijk die van functionaris van het FAVV. Ook zullen de DMO's een overzicht krijgen van het gevolg dat werd gegeven aan de diverse meldingen.

Ik heb geen weet van overplaatsing of sancties tegen DMO's die 'te lastig' of zoiets zouden zijn. Aangezien de informatieformulieren inzake dierenwelzijn rechtstreeks door de DMO naar de inspectiedienst worden gestuurd, kan het alleszins niet op basis daarvan zijn, want het FAVV wordt daar zelfs niet van in kennis gesteld. Er is ook geen enkele reden waarom DMO's op die gronden bang zouden moeten zijn voor sancties door het FAVV voor het melden van dierenwelzijnsproblemen. Het FAVV is daar immers *stricto sensu* niet van op de hoogte. Wel is het zo dat het FAVV de DMO's om de paar jaar roteert, net om te vermijden dat er een te nauwe band zou ontstaan tussen de DMO en het betrokken slachthuis. Misschien is het daarom dat men denkt opzij te zijn geschoven. Die rotatieregel lijkt me echter toch een regel van gezond verstand te zijn.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

Bart Caron (Groen): Minister, ik dank u voor het antwoord. Ik vind het toch bizar. Ik wil u gerust geloven. Zeker het feit dat de databank rechtstreeks toegankelijk is voor de inspectie, zou in feite een garantie moeten zijn dat de klachten die de DMO's melden, minstens op twee plaatsen komen. Je kunt bij wijze van spreken de actie verifiëren van de DMO's en het FAVV. Toch is het wel de beroepsvereniging van die dierenartsen die dat zegt. Sorry, op dat niveau gaat men dat toch niet uit zijn duim zuigen. Ik kan me dat niet inbeelden. Misschien heeft het te maken met die rotatieproblematiek, vindt men dat niet fijn, maar ik ben het er ook mee eens dat de rotatie een zinvolle zaak is, om de band tussen een directie van een slachthuis en de dierenarts zelf niet te 'innig' te maken.

Dat is een goed principe, die rotatie. Ik vind dit echter toch heel vreemd. Misschien moeten een aantal mensen spreken, moet de heer Muls dat duidelijker maken. Ik begrijp dat absoluut niet. Ik twijfel niet aan uw antwoord, maar als een federatie van dierenartsen dat zegt en dat blijft zeggen, dan klopt er iets niet. Ik denk persoonlijk dat het zo is dat heel veel van die DMO's heel veel van die klachten niet melden, wellicht omdat ze voor een deel onder druk staan.

Misschien draagt die machocultuur daartoe bij. Ik kan het niet inschatten, maar ik vind het wel de moeite waard om eens dieper uit te spitten wat daar reëel de problematiek is. Ik zal dat aan mijn federale collega's vragen.

Ik stel ook vast, ik herhaal het, dat als er inspecties zijn in de slachthuizen, het aantal overtredingen twee derde bedraagt van het aantal inspecties. Dan zouden die DMO's elke dag of twee dagen op drie problemen moeten signaleren in hun registratiefiches, en dat doen ze helemaal niet. Dit is dus niet oké, het spijt me. Dat is niet uw 'schuld', maar ik kan dit alleen maar vaststellen.

De voorzitter: Mevrouw De Vroe heeft het woord.

Gweny De Vroe (Open Vld): Minister, ik heb eigenlijk een vraag van praktische aard. We hebben een paar weken geleden vernomen dat een convenant werd afgesloten tussen het Departement Omgeving, de Dienst Dierenwelzijn en de Federatie van het Belgisch Vlees (FEBEV) aangaande de aanpak in deze materies. We hebben dat ook al besproken in de plenaire vergadering. Volgens onze informatie zou dat pas gisteren zijn getekend. Klopt dat? Waarom heeft dat zo lang geduurd? Welke consequenties heeft dat eventueel inzake de inwerkingtreding van het convenant?

De voorzitter: De heer Engelbosch heeft het woord.

Jelle Engelbosch (N-VA): Minister, ik heb ook een aantal verhalen gehoord van die DMO's, en gezien de situatie die we in Tielt hebben gehad, lijkt het me wel nuttig dat uw diensten die mensen toch ook eens spreken, om te bekijken waar eventueel de pijnpunten liggen en om eventuele misverstanden die er zijn, uit de wereld te helpen. Nu, ik heb me laten vertellen dat de dierenartsenorganisaties driemaandelijks samenzitten met het FAVV in Vet Consult, het overlegorgaan dat er eigenlijk is tussen het FAVV en de dierenartsenorganisaties en waarin dus ook de DMO's vertegenwoordigd zijn. Als ik die suggestie mag meegeven, het lijkt me nuttig dat er een soortgelijk overleg in het leven zou worden geroepen tussen die dierenartsenorganisatie en de Dienst Dierenwelzijn. Dat zou zeer nuttig kunnen zijn in de toekomst, mochten problemen telkens op die overlegvergadering – maandelijks of halfjaarlijks, maakt me niet uit – naar boven kunnen komen, rechtstreeks met de Dienst Dierenwelzijn en niet via het FAVV.

Ik zou u de suggestie willen doen om eventueel te onderzoeken of het mogelijk is om een dergelijk vast overlegorgaan in het leven te roepen.

De voorzitter: De heer Sanctorum heeft het woord.

Hermes Sanctorum-Vandevoorde (Onafhankelijke): Ik vind het een goed idee van collega Engelbosch om rechtstreeks die DMO's eens uit te horen. Ik ben het ook eens met collega Caron dat er duidelijk iets fout is. Het zal me misschien kwalijk worden genomen door een aantal leden van deze commissie, maar mijn vermoeden is dat er op een dag zoveel misloopt dat die DMO's op den duur niet meer weten wat ze moeten opschrijven en op den duur alleen maar heel ernstige zaken melden. Ik kan me voorstellen dat er heel veel kan mislopen, en wat moet een DMO op den duur doen? Als je die verhalen hoort dat men met symbolen werkt omdat de mensen geen Nederlands kennen, dan val ik eerlijk gezegd achterover. Steeds meer komt de noodzaak van de kennis van het Nederlands op de voorgrond in Vlaanderen, in onze samenleving. Ik ben het daar grotendeels mee eens. Maar als je dan dergelijke verhalen hoort in een slachthuis, waar communicatie toch wel cruciaal is om dierenwelzijn te garanderen, namelijk dat men met symbolen met elkaar begint te communiceren omdat men geen Nederlands kent? Dat vind ik onaanvaardbaar. Ik wil van u wel eens weten of we daar niets aan kunnen doen.

Ik heb een concrete vraag. De DMO's werken inderdaad in opdracht van het FAVV. Hoe zit het financieringsmodel in elkaar? Wie betaalt finaal voor het werk

van die DMO's? Is dat het FAVV? Is er ergens een financiering vanuit de slachthuizen? Hoe zit dat exact in elkaar?

Tinne Rombouts (CD&V): Ik wil me aansluiten bij collega Engelbosch. Ik ben niet geneigd op het moment dat er krantenberichten verschijnen, om te antwoorden in dezen als er een onderzoek gebeurd is, om zaken in twijfel te trekken. Integendeel. Omgekeerd is er wel een signaal gegeven en is het misschien wel interessant, zoals collega Engelbosch heeft aangegeven, om met die groepering eens te spreken, in zover dat nog niet zou zijn gebeurd. Dan kan men, verwijzend naar het bericht dat is verstuurd, vragen wat er aan de hand is en hoe men daarmee moet omgaan. Het is goed, ook naar henzelf toe, om te weten welke impact het heeft om een dergelijke boodschap te brengen op die momenten, in de context waarin we ons op dat moment bevonden. Het is belangrijk dat het overleg kan plaatsvinden, als dat nog niet zou zijn gebeurd.

Ik ga in op het verhaal dat ze in de toekomst ook een spreekbuis hebben in de bredere zin. Ik wil daar iets anders op zeggen, in die zin dat er wordt aangegeven om dat rechtstreeks met de Vlaamse inspectiediensten te doen. Dat is terecht, maar ik ga ervan uit dat we moeten kunnen werken met een drietand. Er zijn ook afspraken met het FAVV daarover. Ik ga ervan uit dat dat in alle transparantie kan gebeuren, en in dezen dus best met iedereen rond de tafel. Er kan om de zoveel tijd misschien eens bij worden stilgestaan om dat gesprek te kunnen voeren. Dat wil ik als suggestie meegeven.

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Even terzijde: u zou enigszins verstoeld kunnen staan van het aantal ondernemingen waar gewerkt wordt met pictogrammen in de communicatie naar de werknemers toe. Dat is schering en inslag, hoor. Dat is echt geen ongebruikelijke praktijk. Specifiek voor de slachthuizen gaat het gewoon over de communicatie naar laaggeschoolden. In de praktijk wordt dat veelvuldig toegepast.

Het overleg met het FAVV loopt in functie van de verbetering van de relatie en sterke professionalisering inzake dierenwelzijn van die DMO's. Pas op, het blijven natuurlijk dierenartsen. Het is dus niet dat ze totaal ongeschoold zijn inzake dierenwelzijn, integendeel.

Zij worden betaald door het FAVV. Wij sluiten een contract met het FAVV. Dat is een forfaitair contract, dus niet individueel per DMO. Wij hebben een overeenkomst met het FAVV en betalen enkel voor dat luikje dat zij in onze opdracht moeten doen. De betaalheer is wat hen betreft het FAVV.

Het overleg met dierenartsen gebeurt op vrij regelmatige basis. Ik zal nog eens vragen wat de concrete aanleiding en hun bezorgdheden zijn, want ik krijg er soms wel diffuse signalen rond.

Tot slot is er de vraag of het convenant getekend is. Ik heb dat afgelopen week getekend, maar wat mij betreft ga ik er in deze digitale tijden van uit dat een akkoord een akkoord is en een overeenkomst een overeenkomst. Dat moet niet op een perkament worden bezegeld. Ik ga er ook van uit dat op het moment dat wij een overeenkomst sluiten en ons akkoord geven, dat vanaf dan ook in werking treedt. Dat was ook de afspraak en lijkt mij de evidentie zelf.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

Bart Caron (Groen): Mijnheer Engelbosch, ik vind uw voorstel heel goed. Misschien moeten we in het kader van deze problematiek hier nog eens wat mensen uitnodigen, onder meer dierenartsen en wat mij betreft ook de federatie

of koepel van die DMO's , om van gedachten te wisselen over hoe zij hun rol zien inzake dierenwelzijn, hoe ze vaststellingen noteren enzovoort. Het is belangrijk, minister, dat er vorming wordt georganiseerd, maar ik denk niet dat onvoldoende competentie de reden is van deze problemen. Er is duidelijk iets anders aan de hand. Misschien heeft het iets te maken met die relatie tussen het FAVV, de dierenartsen en de Inspectie Dierenwelzijn. Wie is waarover baas? Wie heeft een directieve? Wat is de zakelijke relatie tussen al deze actoren waardoor misschien filtering ontstaat op gegevens? Ik weet het niet, maar deze commissie mag zich best eens buigen over deze problematiek. Voorzitter, ik stel dan ook voor om in de regeling van de werkzaamheden na te denken of er geen vorm van hoorzitting kan worden georganiseerd om hier wat dieper op in te gaan.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.